

Formanden: Den ærede 4de Lands­tingsmand for 1ste Kreds (Oct. Hansen) har Ordet for en kort Bemærkning.

Oct. Hansen: Naar den ærede Mini­ster har erklæret sig villig til at samar­bejde med et eventuelt Udvalg om en anden Redaktion af § 1, skal jeg ikke komme ind paa de Bemærkninger, han gjorde med Hensyn til Opfattelsen af Ordet „tilfældig“. De have ikke bidraget til at klare min Op­fattelse af, hvorledes den ærede Minister havde tænkt sig Forholdet mellem tilfældig og tilregnelig Skade, vis major, og alle disse Spørgsmaal, som ere komne frem med Hensyn dertil, men det vil kunne blive Genstand for Forhandling i Udvalget.

Jeg har begæret Ordet for at rette en Bemærkning til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), som mente, at der ikke var noget i Vejen for at lade Ordet „kan“ staa i § 2, og han henviste i den Henseende til Straffelovens Paragraffer, navnlig om Erstatning for Lidelse, Lyde og Vansir. Men det er aldeles klart efter disse §§ 301, 302 i Straffeloven og navnlig 303, hvor der bruges Ordet „kunne“, at det netop har været Mening at give Domstolene en fakultativ Myndighed til at bestemme, om der skal gives Erstatning eller ikke. Hvor der derimod gives den paagældende en bestemt Ret, nemlig i § 300, bruges der ganske andre Udtryk. Der staar, at enhver, der har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, er pligtig til at yde den skadelidte Erstatning, men i andre Paragraffer stilles det Domstolene frit, f. Eks. i Injuriesager, og det vide ogsaa alle, at det er overmaade sjældent, at Domstolene tilkende Erstatning i Injuriesager, men undertiden gøre de det dog. Muligvis kan man følge den Vej, Straffeloven har anvist, og stille det noget fakultativt med Hensyn til Erstatning for Lidelser, Lyder, Vansir, Svié og Smerte o. s. v. saaledes, at der kommer til at staa, at den ulykkelidende skal have Erstatning for sit økonomiske Tab, og saa skal det kunne overlades til Domstolene at afgøre, om der er tilstrækkelig Anledning til at give Erstatning for Lidelser o. s. v. Jeg henstiller det blot til Overvejelse.

Maa jeg endnu blot gøre den Bemærkning, at det dog vel ikke gaar an, som det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch) foreslog, at lade de eventuelle Retssager blive offentlige Politisager. Offentlige Politi­sager skulle dog være Straffesager; der maa ligge et strafbart Forhold til Grund for dem. Det ærede Medlem maa vel saa

nærmest tænke paa private Politisager, men at der egentlig skulde være vundet noget ved at gøre saadanne Sager til private Politisager i Stedet for til civile Sager, kan jeg ikke se. — Og jeg kan heller ikke indse det berettigede i uden videre at tilstaa de paagældende fri Proces. Det ærede Medlem maa erindre, at det drejer sig om Erstatningsbegæring, der ere blevne afslaaede af Jærnbanebestyrelsen og maaske ogsaa af Indenrigsministeriet, saaledes at man altsaa ikke paa Forhaand kan tro, at Fordringerne ere saa overmaade vel­funderede.

Jeg tillader mig endelig over for det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) at sige, at det virkelig heller ikke gaar an at paalægge Statsbanerne Erstatningspligt for den Ulykke, der foraarsages rejsende paa Jærnbanen ved tredje Mands Overfald. Jeg sætter det Tilfælde, at to Uvenner mødes i en Kupé, og give sig til at slaas under Kørselen. Den ene slaar den anden i Hovedet og slaar ham halvt ihjel, — skal Statsbanerne, der gøre alt for at holde Fred i Kupéerne, betale den Skade, vedkommende lider, fordi han har været saa uheldig at møde sin Uven?

Knudsen: Jeg tror heller ikke, at et saadant Tilfælde kunde henføres under de Udtalelser, jeg fremkom med før. Det, jeg sigtede til, var selvfølgelig Skade, som skete paa den Maade, jeg betegnede ved Eksemplet fra Ringsted Station, hvor en Dame kom til Skade ved den Uagtsomhed, der vistes fra vedkommende Blikkenslagers Side. Men derfor behøver ikke Skade ved personlige Slagsmaal paa Banen at komme ind under de samme Bestemmelser. Jeg tror ikke, at Statsbanerne derfor behøve at være forpligtede til at erstatte en saadan Skade. Maa jeg i saa Henseende henvise til, at det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), saa vidt jeg forstod, var ganske af samme Mening som jeg, nemlig at Statsbanerne i Tilfælde, hvor Erstatningspligten kom til at paahvile Folk uden for Statsbanernes Tjeneste, burde staa som Kautionsist for vedkommendes Erstatningspligt og derefter rette sine Krav til ham.

Jeg tog Ordet nærmest, fordi jeg ikke kan føle mig tilfreds med den højtærede Ministers Udtalelse om og Begrundelse af, hvorfor Statsbanerne ikke skulde have en saa vidtgaaende Erstatningspligt som de private Baner. I saa Henseende udtalte den højtærede Minister, at der mellem de rejsende og Statsbanerne forelaa et frivilligt Kontraktforhold, hvorfor begge Parter